

F.t.l. om helligdagsarbejdsløshedsunderstøttelse

den ved »midlertidigt« (d.v.s. for én time?) at ansætte den, den anden skulle betale for, og så kunne denne gøre tilsvarende gengæld overfor kollegaen. Som sædvanlig munder fjollede statsrestriktioner altså ud i, at den, der vil lave alskens krumspring, kan blive fri for bureaukratbyrderne, men det er da ikke sådan, Danmarks fremtid bør formes.

Det var i og for sig helt overflødigt, at juleperioden 1979 gav menneskefjendsk syn for sagn for, hvordan reglerne virker.

Det var nemlig blot et af de mange hundrede eksempler, hvor man ikke, mens tid endnu var, ville lytte til fremskridtspartiet, men blot fra de andre partiers side gennemtrumfede skrivebordsløsninger, som senere kommer til at gøre skade i det praktiske liv. Når det går så skidt for Danmark, er det bl. a., fordi alle disse mange bureaukratovergreb må lægges sammen.

Alle de, der nu spiller helligt foragede, burde – som sædvanlig – i tide have fulgt og støttet fremskridtsarbejdet i folketinget. Vi forudså, hvad der ville ske, og stillede derfor den 16. maj 1979 forslag om, at § 85 a skulle udgå.

Ingen gad imidlertid dengang interessere sig for fremskridtsforslaget. Resultatet blev, at forslaget ved afstemning i folketinget den 23. maj 1979 kun fik de 26 fremskridtsstemmer, mens 135 medlemmer fra de andre partier forkastede det (de tilstedeværende fire venstresocialister undlod dog at stemme).

Dette betød i praksis, at mange mennesker blev unødigt arbejdsløse, og at danske virksomheder

måtte indrette sig på en måde – ved udstrakte lukninger, undladelse af at tage ekstraordrer ind o. s. v. – at dansk produktion blev formindsket. Reglen går nemlig ud på, at virksomheden ellers skal af med en merløn pr. medarbejder på omkring 2.000 kr. ud over, hvad der aftages arbejdskraft for og tariffmæssigt aflønnes arbejdskraft med. Og selv inddrivelsen af disse penge og administrationen heraf samt tvivlstilfælde skal nok sluge til godt skrivebordsarbejde en stor del af de penge, der til syvende og sidst brutto bliver flyttet fra produktionslivets kasser til den i øjeblikket bundløse statsødslekasse.

Den brave arbejdsminister, der begyndte 1979 med at snyde venstre til at tro, at dette var en socialdemokratisk indrømmelse, sluttede året med i den overflod af medieadgang, der som sædvanlig blev ham til del – men ingen i Danmarks Radio eller aviser forhørte sig hos det fremsynede fremskridtsparti – at hævde, at det skulle være en normal produktionsomkostning at betale for arbejdskraft, man ikke gjorde brug af. Gad vidst om han selv, når han er i udlandet, betaler sin bager for de rundstykker, han ikke køber herhjemme, fordi han er væk?

Fremskridtspartiet maser imidlertid ufortrødent løs i fortsættelse af vor forårsaktion i 1979 og foreslår derfor ved nærværende lovforslag § 85 a ophævet, så den ikke kommer til at gøre flere ulykker, end den allerede har forvoldt, som følge af hin ulykkelige afstemning i folketinget den 23. maj 1979 (Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 11449).